

Úvodníček

Tak a je tu tábor a s táborem docela převratná změna. Jedeme k obci Lesná, nedaleko od Velké Chyšky, kousek od Pacova, což je vlastně Pelhřimovsko, takže kraj Vysočina, čili zase Česká republika - vlastně nic nového, škoda. Na tábor se odjíždí v pátek 27.6. v 17:00 od klubovny. Návrat bude 26.7. v odpoledních hodinách.

Naposledy jsme se byli podívat na místo tábora toto úterý. Musím říci, že tam bylo nádherně, svítilo sluníčko, louka je posekaná, potůček teče a les je plný suchého dřeva. Takže se již nebude pro každý klacek chodit kilometr daleko.

Adresa na tábor je: letní tábor Kočovníci, Velká Chyška, 394 28 okr. Pelhřimov. Jo, a ještě je potřeba uvést nějaké jméno, neboť, pokud tam nebude, bude dopis čten na nástupu veřejně.

Kosa

Noční pochod

Byl duben (pátek), nočního pochodu čas. 1,2,3,4,5,6,7...10.. (došli mi ruce) a už nás tu bylo dosti (tentokrátě v nečekaně

hojném počtu) na to, abychom vyjeli vstříc bláznivému dobrodružství – tradičnímu Nočnímu pochodu. Nakoupit lístky a rychle do vlaku, který směřoval na Liběchov. Tam

jme také vystoupili a pokochali se mělnickým Themelínem, který nás na oplátku odměnil pořádným čmoudem.

A šlo se. Cestou jsme tradičně zastavili v jednom z tupadelských zařízení, kde jsme nasbírali tolik potřebné síly na nadcházející dlouhou cestu. Pozvolna se začalo šefit a zanedlouho nastala dokonce

tma. Nebylo vidět na vlastní krok, natož na něčí jiný, a za chvíli nebylo vidět dokonce ani na špičku nosu. A pak někdo rozsvítil. Aha, pan Měsíc. Hodnej strejda.

Dorazili jsme na místo PP (plné prachu

pokračovali dál. Trasa uháněla kamsi kupředu, a tak jsme se po ní tedy vydali. Přes různá panoramata jsme se dostali až na rozcestí. Tam nás vyzvedl oddíl, se kterým jsme si měli zahrát pár her.

Ta první spočívala v tom, že jsme posbírali všechny větve a poražené stromky, co jsme našli, a těmi přehradili cestu. Druhý oddíl měl pak projít touto cestou, aniž bychom viděli jejich čísla. Jelikož jsme neuhádli žádné číslo (a to ani když jsme tipovali a byli vybaveni dalekohledem a kamerou),

nebo taky pod převis), tedy místo, které nám bylo předurčeno i na další prašnou noc. Jak jsme si ustlali, tak jsme usnuli.

Ráno (dopoledne) už bylo pozdě na snídani, ale řekli jsme si, že přece nebudeme hladovět. Zamázli jsme si tedy žaludek hrůznými slizy, většinou to byl sliz s piškoty, sliz s přesnídávkou nebo sliz se slizem.

Zanedlouho se ale žaludek-nevděčnick ozval znovu. Nezbylo nám tedy nic jiného, než si udělat čas na oběd. Někdo si uklohnul něco teplého, někdo něco studeného, snad se ale najedli všichni.

Konečně se mohlo vyrazit. Nejprve jsme šli ke studánce nabrat vodu, vyčistit si zoubky, někoho polít a nebo udělat cokoliv jiného. Každý podle svého gusta. Pak jsme

nevyhráli jsme. Na druhé hře jsem nebyl, tak vám ji bohužel nepopíšu, ale za to vám prozradím, že jsme vyhráli (vyloženě jsi jim

chyběl, Bužu - Gimli).

Poněvadž byly k dispozici lana a Pusták, šlo se ložit. Někteří šli sice

navštívit občerstvovací zařízení, ale to nemohlo zabránit zbytku v tom, aby v lození nepokračoval.

K večeru jsme se vrátili pod převis a tam jsme si pochopitelně udělali večeři. Vařila se jídla chutná, nechutná (knedlo, zelo, paštiko). Pak se hrálo a povídalo až do noci. A jelikož už byla noc, všichni usnuli jako špalek (to se divím, že to chrápání převis vydržel).

Ráno (pozdní ráno) všichni vstali a jali se balit svoje USky, opět se ale ukázalo, že se pod převisem nedá balit bez prachu

Prahy. To se nám to zase pěkně vyvedlo.

Bužu Játonepsal II.

Letohrad a ololí

Začalo to takhle: Ke klubovně přišel jeden. A zašel tam druhej a zašel tam třetí a tak dál. Počet se nakonec ustálil asi na plus mínus pěti. To bylo u klubovny. V pátek. Tím je začátek jasný a my jdeme dál, a to na nádraží. Hlavní. V Praze. Potkáváme tam další, kupujeme lístky a takto vybaveni jdeme na vlak. Vlak nás

odváží pryč a s přestupem se dostáváme do Letohradu, kde mají pouť. Stejně musíme počkat na Pískle, tak tam zamíříme. Mají tam horskou dráhu a autíčka a střeľnici a točiče a bůhví co ještě. Vzduchovka nám nedělá problémy, a tak na autíčka odcházíme ověnceni množstvím papírových kytiček. Přijela Pískle a my tedy můžeme odejít. Vzhůru, jen vzhůru. Vylezeme na kopec a brzy zalezeme. Jsme tak vyčerpaní, že ani neděláme oheň a jdeme spát.

Přišlo ráno, po něm dopoledne, a my se probouzíme do dalšího krásného dne. Odvážlivci vstávají a dělají si snídani, lenoši leží a konzumují buchty či sliz. Ale vstát nakonec musí všichni a nikoho to nemine. Balíme si věci a odcházíme na cestu, kde čekáme na Cvaldu, ale i ten to nakonec zvládnul, a tak můžeme odejít. Procházíme malebnou krajinou do vesničky pod hradem. Napřed soutěž: sežeňte toaleták, přineste vodu a potom

a listí (ach, jak šustí). Po snídani jsme se skouleli do údolí a naštrádovali si to přímo do Osinalic, abychom se tam omyli, nabrali vodu, někoho polili a zkontrolovali tamější pulčí populaci. Sice tradičně nepršelo, ale zato bylo šílené vedro. Co je lepší? Být mokrý od deště nebo od potu? A ještě ke všemu se nám lepil asfalt na paty. To je směla, co?

Dorazili jsme zpátky do Liběchova, s tradiční zastávkou v restauračním zařízení Tupadel, kde někteří slintali a obležali spoustu motorek. V Liběchově jsme chvíli čekali na vlak. A tradá do

vyběhněte na hrad. Pískle je srab a zůstává dole. Na hradě je pěkně, kdyby okolo nebyly stromy, byl by tu krásný výhled, ale že tu stromy jsou, nevidíme nic. Vrháme se z kopce dolů, někteří pomalu,

někteří rychle. Pozor, listí klouže. Dole jsme popadli věci a vyrazili dál. V blízkém lesíku nacházíme ohniště, lavičky a stoleček, tak si tam dáme oběd. Je chutný.

Jdeme dál až do vesničky, kde mají restaurační zařízení s veselým vrchním. Tak posedíme, občerstvíme se a zase jdeme dál. Pořád jen chodit, chodit a chodit a zcela uchození dorážíme k nádraží. Kosa s dalšími odvážlivci prozkoumává koleje a takovéto věci. U nádraží je město a protože je před námi pořádný kopec, jdeme se občerstvit, abychom to vylezli. Plni sil se vrháme na kopec a rychle ho zdoláváme. Nahoře zalézáme do lesa, zapalujeme oheň, stavíme pařeniště a vaříme večeři a všechno okolo toho. Pomalu usínáme spánkem spravedlivých a hlavně vyčerpaných.

Ptáci řvou a je časné dopoledne. I my

vstáváme, hlad nás vyhnal. Dáme si buchtu, bábovku, zrní či něco jiného snídaňového. Po dojezení a ranní hygieně si balíme věci. Odchod se již nedá odkládat, tak ho neodkládáme a vyrážíme.

Cesta vede lesem, ale pozvolna se vytrácí, až tam není vůbec. Zdatným Kočovníkům to nevádí, ale přesto prolézáme na nejbližší cestu. Po ní docházíme až na nádraží. Ale času je dost, tak necháváme Hakise u věcí a vyrážíme na hrad. Cesta je náročná, ale náš orientační smysl se nezapře, proto na hrad v klidu dorazíme. Poslechneme si přednášku o historii, pohladíme kamerunské kozy a jdem. Dolů. Hakis od věcí neutekl, tak si

z nich vyndáme jídlo a jíme. Brzy přijíždí vlak. Do Prahy. Proto nasedáme. Obsadíme kupé s mladou slečnou a hrajeme městečko Palermo. V kupé je těsno, aby ne, když je nás tam deset. Pucek se válí na zemi. Hakis si sundává boty. Když v zastávce Irda s Pískletem vyrážejí prohrabat koše, slečna už to

nemůže vydržet, popadne věci a odchází do vedlejšího kupé. Konečně. Zbytek cesty uběhne rychle a brzy se rozcházíme na Hlaváku. A to je vše, tjády dády dá.

Vigo

Velká fotožra nice

Zdar příznivcům kvalitních článků! Dnes přicházím s další fotkou konzumačního charakteru. A s minulým obrázkem má opět leccos společného – zejména to, že historka s ní spojená je do značné míry vtipná sama o sobě, takže mi to dost ulehčuje práci, opět toho nemusím moc vymýšlet. Tím apeluji na ty z vás, kteří se doposud v mé rubrice neobjevili jakožto aktéři – buďte tak fotogenicky aktivní, jako například tady Bužu nebo Ikarus. To jsou přímo vzorné příklady!

Jak jsem již zmínil (nicméně si nejsem jistý, zda jste to zaregistrovali), dnešním hlavním hrdinou je Bužu. Po vzoru Rychlých Šípů (jak zní také neoficiální název Bužumburovy družinky) se spolu s Taškou rozhodli vyplnit okénka Zeleného života. Možná tuto méně známou zkoušku

spolku Mirka Dušina neznáte, připomenu tedy, že se jedná o ekologické chování v souladu s přírodou. A jak se jim dařilo tento náročný úkol plnit na Nočním pochodu?

Už v pátek v noci byli Bužu i Taška neustále pozadu a pokřikovali, že musí jít opatrně, aby potmě nezašlápli šneka. Ráno si odmítli jít vyčistit zuby ke

studánce, protože prý nechtějí plynat vzácnou vodou. Vrcholem však byla večeře – zatímco jiné družinky si v klidu

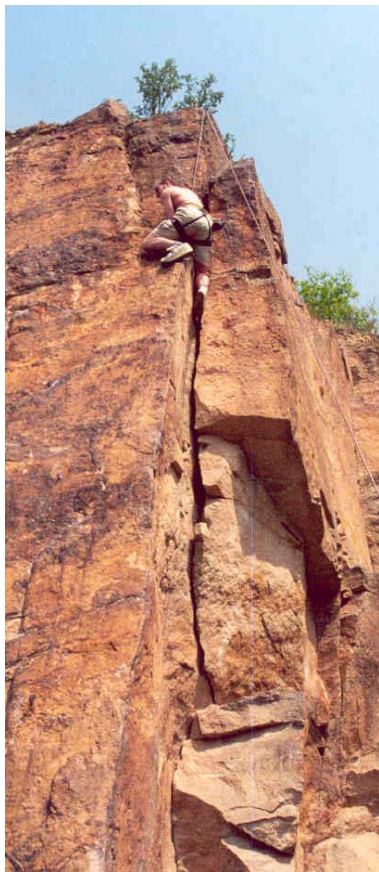
začaly vařit, mladí ekologové již ze začátku striktně zamítli použití ohně, neboť by znečišťovali ovzduší. Nechtěli také plýtvat bateriemi na světlo, a tak se odebrali kuchtit kamsi do tmy. O jejich úspěšné přípravě jídla svědčily občasné výkřiky odkudsi z lesa. Vyslali jsme Helmuta, aby se podíval, co tam dělají. Zvěd se po chvíli vrátil a popsal nám obsah kotlíku: sušené nudle, voda z louže (aby neplýtvali pitnou), instantní polévka Vitana, konzerva vepřovky a jeden celý bramborový knedlík. Usoudili jsme tedy, že se patrně jedná o masovou polévku s knedlíčky.

Vzápětí se kuchaři přiblížili na dohled a jak je vidět z fotky, náramně si pochutnávali. Zásadní problém – sice to, že žádná z ingrediencí o varu ani neslyšela – Bužumburovi ani Taškovi zjevně nevadil. Jídla však „navarili“ moc, takže i přes veškeré přemáhání ho nemohli sami sníst, a jelikož nikdo jiný to dobrovolně dojíst nechtěl, tak se labužníci rozhodli nakrmit alespoň místní zvěř a obsah kotlíku rozsypali po údolí.

Zajímavé bylo, že následující ráno se nikde žádní ptáčci neozývali a po zvěři jako by se zem slehla.

Asi byli s činností ekologů navýsost spokojeni.

Tobylaexploze!

hned na úvod vám musím oznámit, že Ikarus jako jediný zodpověděl dobře jednu z minulých otázek. Ano, tu s tím šnekem. Figl byl v tom, že 60 minut je to samé jako 1 hodina. Škoda, že vás na to nepřišlo víc, ale alespoň Ikarus tedy zachránil pověst. Řešením druhé hádanky bylo, že musím

vytáhnout z šuplíku 16 ponožek (musím počítat s tím, že napřed vyndám všech 10 modrých a všechny 4 červené. Teprve když vytáhnou další dvě, tak budu mít jistotu, že už musím mít 1 pár zelených).

Dostal se mi do ruky seznam známých přísloví. Ale ne jen tak ledajakých. Jsou přeložená do vědecké češtiny. Komu se tedy podaří přeložit je zpět, tak má (vzhledem k počtu aktivních odpovídačů) vcelku reálnou naději na výhru.

Napišu vám sem hned dvě, abyste to měli lehčí. Tedy vězte, že první je: **Kdo odolává pokušení podlehnout touze nechat dřímat vlastní energii, bývá obklopen chlorofylem.** Zrovna

toto přísloví je notoricky známé, takže byste s překladem neměli mít problém. Přidám vám ještě jedno těžší, pro ty, kterým to minulé přišlo příliš primitivní. Tedy: **Subjekt A, jenž vyvíjí úsilí o vytvoření svislého či úklonného díla ústíciho na povrch a determinujícího**

Luštěnky

Vítám vás u dalšího vydání luštěnek a

subjekt B, sám opíše dráhu ve zmíněném díle ústící.

Takže přemýšlejte, piště a vhadzujte, já vyndám, vylosuju, koupím a předám.

Morče

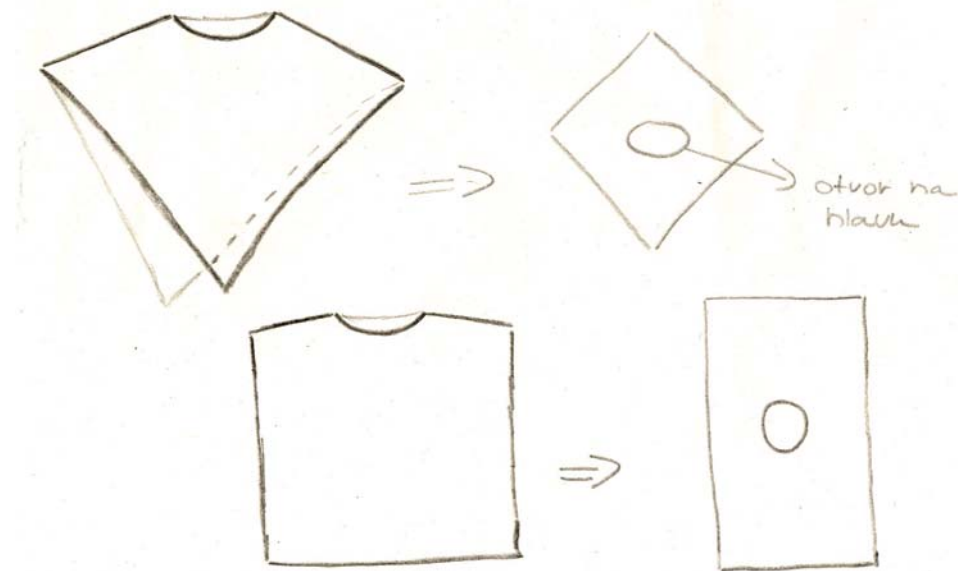
P.S.: Pro Ikaruse: Připomeň se mi někde na výletě, abys nebyl o své výhry ochuzen.

Starouš a chatrč

Jednoho dne kráčel zvědavý stařeček kolem jakéhosi stavení. Ale ne jen tak nějakého. Byla to taková barabizna, zchátralá chatrč. Na první pohled nic

potichoučku se vrátil ke stavení. I chtěl se staroušek podívat do místnosti. Nakoukl dírkou, jenže nic neviděl.

Staroušek sotva chodil, jen taktak se udržel na nohou, ale zvědavost byla silnější. Dobelhal se ke dveřím a strčil do nich. Ozval se uší ničící zvuk a starouš stál na prahu známého a neznámého. Chvilí váhal, hledal odvahu přece jen neměl dobrý pocit. Udělal jeden krůček a šíleně se vylekal. Před ním se zjevila postava. Na sobě měla něco, co dědula dosud neviděl. Jakýs takýs přehoz. Stařeček stál, nohy jakoby přikované k zemi. Nevěděl co dělat. Utíkat, navázat hovor? Když tu postava

BÍLÁ BARVA

Obleček dle Pucka do říše Inků (bílá barva je nutná), jinak se fantazii meze nekladou.

zajímavého. Okna, dveře, pár děr (nejen na střeše). Prošel kolem ní a nijak si jí nevyšimal. Když tu v hlavě mu zablesklo. Kdysi (jako malý kluk) zaslechl příběh o zvláštním tajemství v osamělé chatrči. Zastavil své kroky, otočil se a pomaloučku,

zvolala: „Pokud nebudeš mít takovýto obleček, nemůžeš do chýše a ani na tábor.“ A protože stařeček byl příliš zvědavý, podívat se do chýše i na tábor chtěl, vyrazil si ušít vhodný obleček.

Poznej Prahu 6

A v tomto školním roce naposled pohlednice staré Prahy. Jelikož v minulém

3	Kamzíci	107
4	Tygři	69
5	Mustangové	51
6	Beatrix	35

Týpku to bylo dost náročné, zvolil jsem tentokrátě budovu, která vypadá stále stejně. Zajistě jí poznáte a odpověď pošlete na info@kocovnici.cz

A co jste vlastně měli poznat minule ? První pohlednice byla ulice Bělohorská a to v místě, kde je základní škola na Bělohorské směrem ke Kaštanu. Jediný dům, který se nezměnil je pouze ten úplně vlevo a v současné době tam je bazar. Ostatní mají jinou fasádu a dům vpravo tam již není.

Další pohlednice je z Evropské třídy naproti hotelu Diplomat (roh Evropské a Studentské). Tyto domy jsou stále stejné.

BODOVÁNÍ

DRUŽINY

1	Delfíni	112
2	Orlíci	111

JEDNOTLIVCI

1	Ikarus	(OR)	305
2	Cvalda	(KA)	276
3	Jana	(DE)	263
4	Helmut	(TY)	260
5	Anežka	(DE)	253
6	Jake	(KA)	211
7	Gizela	(OR)	182
8	Berenika	(OR)	177
9	Taška	(MU)	163
10	Mikrob	(DE)	161
11	Beatrix	(BX)	149
12	Eidam	(KA)	143
13	Zajíc	(TY)	134
14	Jakub	(OR)	111
15	Cilbín	(KA)	98
16	Stardog	(KA)	32
17	Mišus	(MU)	28

